

Casus: Niet te prikken?

Marloes Meiland
Tandarts angstbegeleiding, SBT

Trefwoorden

Angst, naaldfobie, vermijding

Achtergrond

Bij een jonge patiënte met een naaldfobie blijft angstreductie uit. Ondanks interventies van psychologen en deelname aan een intensief behandeltraject.

Casus

Het betreft een 16-jarig meisje, al eerder behandeld met EMDR voor de naaldangst, die naar ons centrum werd verwezen door de kaakchirurg voor exposure therapie in verband met prikangst. Tijdens het behandeltraject met graduele exposure in vivo gecombineerd met het aanleren van afleidingstechnieken in overleg met psychologen (extern en intern SBT) gaat ze gemotiveerd van start maar het uiteindelijke consent geven voor de daadwerkelijke prik lukt haar niet. Ze lijkt te dissociëren. Na een behandel-pauze besluiten we in overleg met de patiënte en haar moeder tot een intensief behandeltraject (IBT) met als doel in drie dagen (meerdere) succes ervaringen en extracties zodat de gewenste orthodontische behandeling kan starten. Tijdens het IBT is de patiënte enorm gemotiveerd maar raakt ze toch herhaaldelijk in paniek en dissocieert op het moment dat er daadwerkelijk geprikt moet worden.

Om de orthodontische behandeling niet te laten stagneren is er besloten haar eenmalig onder algehele anesthesie te behandelen voor de resterende extracties.

Discussie

Hoe moeten we de behandeling van de naaldfobie bij deze patiënt voortzetten? We hebben haar beloofd door te gaan tot er succes zou zijn? Wat kan er verder nog een rol spelen? Was het onverstandig haar uiteindelijk toch onder algehele anesthesie te behandelen?